

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/100/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6317206705
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Katková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6317206705.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Katkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Danice Kočičkovej, v spore žalobcu Intrum Slovakia, s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, Advokátska kancelária so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanej A. I., narodenej XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom I. XXX, XXX XX M. pod M., o zaplatenie 616,59 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 2Csp/155/2017-130 z 1. marca 2019, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Brezno p o t v r d z u j e.
- II. Žalovanej n e p r i z n á v a voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Brezno (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 01. 03. 2019 žalobu zamietol (I. výrok). O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva (II. výrok).

Z odôvodnenia rozsudku prvoinštančného súdu vyplýva, že právny predchodca žalobcu sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 654,93 Eur s príslušenstvom.

Uznesením č.k. 2Csp/155/2017 - 61 zo dňa 22. 12. 2017 súd prvej inštancie pripustil zmenu žalobcu tak, že namiesto pôvodného žalobcu Consumer Finance Holding a.s., IČO: 35 923 130, so sídlom Kežmarok, Hlavné námestie 12 (ďalej aj „právny predchodca žalobcu“), vstúpi do konania nový žalobca Intrum Justitia Slovakia s.r.o., IČO: 35 831 154, so sídlom Bratislava, Mýtna 48.

Súd prvej inštancie vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 2Csp/155/2017-72 zo dňa 10. 01. 2018, ktorým žalobu zamietol, majúc za to, že žalobca uplatnil svoj nárok po uplynutí premlčacej doby a žalovanej priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 12Co/73/2018-107 zo dňa 29. 11. 2018 pripustil späťvzatie žaloby sčasti o zaplatenie istiny vo výške 38,34 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 38,34 Eur od 30. 10. 2014 do zaplatenia, rozsudok Okresného súdu Brezno č.k. 2Csp/155/2017-72 zo dňa 10. 01. 2018 v časti výroku, ktorým zamietol žalobu ohľadne zaplatenia istiny vo výške 38,34 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 38,34 Eur od 30.10.2014 do zaplatenia zrušil a konanie v tejto časti zastavil (I. výrok). Rozsudok Okresného súdu Brezno v časti výroku, ktorým zamietol žalobu ohľadne zaplatenia istiny vo výške 616,59 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 616,59 Eur od 30. 10. 2014 do zaplatenia a v závislom výroku o trovách konania zrušil a vec mu v tomto rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (II. výrok). Dôvodom zrušenia rozsudku okresného súdu a vrátenia veci bola skutočnosť, že okresný súd vo veci rozhodol aplikujúc ust. § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Po rozhodnutí okresného súdu však bol Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 11/2016 zo dňa

7. februára 2018 vyslovený nesúlads ustanovenia § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa s Ústavou SR. V nadväznosti na to odvolací súd uložil okresného súdu opätovne rozhodnúť o žalobcom uplatnenom nároku, posúdiť obsah zmluvy o pôžičke z hľadiska obligatórných náležitostí v zmysle ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a v prípade, ak okresný súd dospeje k záveru, že zmluva spĺňa náležitosti, vysporiadať sa s nárokmi žalobcu po zosplatnení úveru s prihliadnutím na obsah zmluvy o pôžičke.

Po vrátení veci žalovaná na pojednávaní vzniesla námietku premlčania.

Súd prvej inštancie mal preukázať, že dňa 06. 03. 2014 právny predchodca žalobcu a žalovaná uzatvorili Zmluvu o poskytnutí pôžičky č. 5530500792 (ďalej aj „Zmluva o pôžičke“), na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej pôžičku vo výške 700,- Eur a žalovaná sa zaviazala pôžičku splatiť v 60. mesačných splátkach po 19,17 Eur (s poistením) mesačne, pri ročnej úrokovej sadzbe vo výške 22,20%, RPMN vo výške 22,20% a priemernej hodnote RPMN 46,30%. Konečná splatnosť bola dojednaná na 3/2019 (mesiac/rok). Podľa čl. VI bodu 6.1 Zmluvy o pôžičke, klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutú pôžičku, a to v pravidelných mesačných splátkach v sume a v termínoch určených splátkovým kalendárom, inak v sume uvedenej v zmluve a v termíne uvedenom v bode 6.2 zmluvných podmienok. Podľa čl. VI bodu 6.2 Zmluvy o pôžičke, pokiaľ nie je v splátkovom kalendári a/alebo zmluve stanovené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Podľa čl. VI bodu 6.3 Zmluvy o pôžičke, prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak.

Predžalobnou upomienkou zo dňa 27. 08. 2014 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú k úhrade nedoplatku na splátkach v celkovej výške 82,44 Eur. Zároveň žalovaná bola upozornená, že ak nedôjde k úhrade splátky splatnej v mesiaci 06/2014, bude právny predchodca žalobcu oprávnený úver zosplatiť.

Listom zo dňa 29. 10. 2014 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že jej dlh z sa stal splatným v celom rozsahu naraz. Dlžná čiastka predstavuje 757,41 Eur, pričom istina úveru je 749,33 Eur.

Podľa prehľadu splátok a úhrad predstavuje celkový dlh žalovanej sumu 745,89 Eur. Žalovaná podľa výpisu uhradila na splátkach spolu sumu 139,34 Eur a to tak, že do zosplatnenia dlhu (t.j. do 19. 10. 2014) uhradila dve splátky po 19,17 Eur (išlo o splátky splatné dňa 20. 04. 2014 a 20. 05. 2014). Následne po zosplatnení dlhu uhradila ešte 101,- Eur.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 657, § 658 ods. 1, § 100 ods. 1, § 101, § 103, § 565, § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), § 2 písm. a), c) a d) zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku, § 52 ods. 1, 2, 3, 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy.

Prvoinštančný súd mal preukázať, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou došlo k uzatvoreniu Zmluvy o pôžičke prostredníctvom prostriedkov diaľkovej komunikácie, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej finančné prostriedky, ktoré sa žalovaná zaviazala vrátiť v dohodnutých splátkach. Medzi stranami nebolo sporné, že v danom prípade išlo o zmluvu spotrebiteľskú, keď právny predchodca žalobcu mal pri uzatváraní aj plnení zmluvy postavenie veriteľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane dlžníka vystupovala žalovaná ako spotrebiteľ - fyzická osoba, pričom v konaní nebolo preukázané, že by zmluvu uzatvárala za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Zároveň išlo o poskytnutie spotrebiteľského úveru v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch.

Podľa názoru súdu prvej inštancie Zmluva o pôžičke bola uzatvorená platne, obsahovala všetky zákonné náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na námietku premlčania, ktorú žalovaná vzniesla na pojednávaní, súd prvej inštancie sa opätovne zaoberal otázkou premlčania. Súds prvej inštancie uviedol: „Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, dlžník je povinný uhrádzať každú splátku k určitému termínu (dátumu splatnosti). Splatnosť jednotlivých splátok neovplyvňuje splatnosť celého dlhu. Premlčanie v zmysle § 103 veta prvá Občianskeho zákonníka sa viaže na jednotlivé splátky, a teda nie na celý dlh. V prípade, ak niektorá splátka nie včas zaplatená, môže byť dohodnuté, prípadne stanovená rozhodnutím tzv. strata výhody splátok. V prípade, že sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Predčasnú splatnosť peňažného záväzku môže veriteľ za podmienok stanovených v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vyvolať jednostranným právnym úkonom. V posudzovanej veci došlo k uplatneniu tohto práva s následkom zročnosti celého dlhu listom zo dňa 29. 10. 2014, v ktorom právny predchodca žalobcu žalovanej oznámil, že jej dlh zo zmluvy sa stal splatným v celom rozsahu naraz a žiadal ju o jeho uhradenie (č.l. 11 spisu).

Veriteľ má právo vymáhať len nezaplatenú splátku. Rovnako má právo, pri porušovaní povinnosti, spočívajúcej v nezaplatení niektorej zo splátok, za splnenia podmienky, že to bolo dohodnuté, alebo

v rozhodnutí určené, žiadať zaplatenie celej pohľadávky. Žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky veriteľovi vyplýva výlučne z ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Ak veriteľ využije svoje právo vyplývajúce veriteľovi z ust. § 565 Občianskeho zákonníka a oznámi dlžníkovi, že trvá na zaplatení celej pohľadávky, tak ako to bolo v danom prípade, keď veriteľ vyzval listom zo dňa 29. 10. 2014 žalovanú na zaplatenie celého zosplatneného dlhu (t.j. všetkých nezaplatených splátok), potom premlčacia doba v zmysle § 103 veta druhá Občianskeho zákonníka začala plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Keďže veriteľ mohol uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka), splatnosťou splátky splatnej 20. 06. 2014 začala plynúť trojročná premlčacia doba práva na zaplatenie celého zosplatneného dlhu. Uvedené zistenie, že práve táto splátka bola tou, pre ktorú právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplatneniu úveru ku dňu 19. 10. 2014 vyplýva z predloženého prehľadu splátok a úhrad (č.l. 12 spisu) ako aj z predžalobnej upomienky (č.l. 10 spisu). Premlčacia doba uplynula dňa 20. 06. 2017.

Keďže žalobca právo na zaplatenie zosplatneného dlhu zo zmluvy o úvere uplatnil až žalobou doručenou súdu dňa 17. 08. 2017, nárok uplatnil po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Nakoľko nárok na úroky z omeškania ako akcesorický nárok na príslušenstvo k hlavnému záväzku podlieha rovnakému premlčaniu ako záväzok hlavný, premlčanie istiny k 20. 06. 2017 tak malo za následok aj premlčacie nároku na úroky z omeškania. Preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol.“

O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V konaní bola úspešná žalovaná, ktorá by mala mať nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, ktorá si náhradu trov konania neuplatnila, preto súd prvej inštancie v súlade s princípom uvedeným v článku 17 CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodol tak, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu žalobca podal včas odvolanie. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok prvoinštančného súdu a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu sumu 616,59 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 616,59 Eur od 30. 10. 2014 do zaplatenia a vrátane náhrady trov konania a náhrady trov právneho zastúpenia podľa pomeru úspechu v spore. Odvolanie odôvodnil odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Podľa jeho názoru rozsudok prvoinštančného súdu nie je správny. Ustanovenie § 103 druhá veta OZ priamo odkazuje na ustanovenie § 565 OZ, z ktorého vyplýva oprávnenie pre veriteľa žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre nezaplatenie niektorej zo splátok dlžníkom riadne a včas, pričom toto právo môže veriteľ využiť len do splatnosti najbližšej splátky. Ak ho nevyužije, taká splátka sa premlčuje podľa jej pôvodnej splatnosti.

Ak by súd prvej inštancie správne právne posúdil premlčanie pohľadávky, použil by ustanovenie § 103 prvá veta OZ na posúdenie premlčania splátok splatných do zosplatnenia celého úveru, t.j. premlčaniu podľa tohto ustanovenia by vzhľadom na začatie sporu dňa 17. 08. 2017 mohli podliehať splátky splatné od 20. 06. 2014 do 20. 07. 2014, ktoré žalovaná zaplatila pred podaním žaloby. Navyiac v tejto časti žalobu vzal späť.

Premlčanie zosplatneného celého úveru (pozostávajúceho zo splátok splatných od 20. 08. 2014 a nasl.) by posúdil podľa § 103 druhá veta OZ. Listom zo dňa 29. 10. 2014 bol zosplatnený celý úver ku dňu 19. 10. 2014 pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20. 09. 2014, t.j. splátky predchádzajúcej zosplatneniu. Žaloba bola na súde prvej inštancie podaná dňa 17. 08. 2017, a teda nezaplatená úverová splátka splatná dňa 20. 08. 2014 a časť zosplatneného úveru pozostávajúceho zo splátok splatných od 20. 09. 2014 premlčaná nie je, keďže nárok bol na okresnom súde uplatnený v rámci plynutia 3-ročnej premlčacej doby, ktorá pre predčasne zosplatnenú časť úveru začala v zmysle ust. § 103 druhá veta OZ plynúť od 21. 09. 2014.

Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ neupravuje počiatok plynutia premlčacej doby. Z ustanovenia § 53 ods. 9 OZ vyplýva len obmedzenie veriteľa na uplatnenie práva podľa ust. § 565 OZ žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre neplnenie splátok, až po uplynutí troch mesiacov s omeškaním zaplatenia splátky. Uvedené obmedzenie nemá žiaden vplyv na beh premlčacej doby. Ak by totiž mala začať plynúť premlčacia doba celého dlhu od splatnosti prvej omeškanej splátky, ako ustálil súd prvej inštancie, došlo by v rozpore so zákonom k posunutiu začatia plynutia premlčacej doby pred okamih splatnosti všetkých omeškaných splátok nasledujúcich po splatnosti prvej z nich. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/228/2016-74, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/44/2018-110 zo dňa 30. 04. 2018.

Podporne poukázal aj na rozhodnutia NS ČR sp. zn. 21 Cdo 456/2006, sp.zn. 21Cdo/426/2005.

Súd prvej inštancie žalobu pre premlčanie ani zamietnuť nemohol, pokiaľ žalovaná ním uplatnený nárok počas sporu čiastočne uznala a to vyhlásením v podanom odpore. Aj s poukazom na uznanie nároku žalovanou tento nemohol byť zamietnutý pre premlčanie v dôsledku nastolenia behu plynutia novej premlčacej doby od uznania nároku.

Bez ohľadu na žalovanou vznesenú námietku premlčania, procesnoprávne účinky uznávacieho úkonu žalovanej nie je možné vziať späť (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. marca 1999, sp. zn. 6 Obo 380/98, publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. R 10/2000). S uznávacím prejavom žalovanej sa súd prvej inštancie nijako nevysporiadal napriek jeho procesnému návrhu na rozhodnutie sporu rozsudkom pre uznanie podľa ust. § 282 CSP v podaní zo dňa 09. 01. 2018, ako aj v podaní zo dňa 22. 02. 2019.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadрила.

4. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom ustanovením § 379, § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 2 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

6. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku i konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie v prejednávanej veci zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu, na základe toho dospel ku správnym skutkovým zisteniam a tieto aj správne právne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak, prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrnne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky).

7. Súd prvej inštancie vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozsudku koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné. Rozsudok okresného súdu je presvedčivý, premisy zvolené v rozsudku, rovnako ako aj závery, ku ktorým dospel, sú racionálne a aj spravodlivé. Odvolací súd konštatuje, že odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku je dostatočne vyčerpávajúce a zodpovedá kritériám uvedeným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku preto poukazuje len na určité najzásadnejšie aspekty, ktorými reaguje na argumenty žalobcu v odvolaní.

8. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalobca v odvolacom konaní neuviedol žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré objektívne nemohol uplatniť v konaní pred prvoinštančným súdom a ktoré by spĺňali procesné podmienky uvedené v ustanovení § 366 CSP na to, aby mohli byť relevantným odvolacím dôvodom.

9. Pokiaľ okresný súd pri rozhodnutí vychádzal z premisy, že Zmluvu o pôžičke uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou treba klasifikovať ako zmluvu spotrebiteľskú, považuje odvolací súd za vecne správne s poukazom na to, že právny predchodca žalobcu mal pri uzavretí zmluvy postavenie veriteľa (dodávateľa) a žalovaná postavenie spotrebiteľa.

10. V prípade omeškania so zaplatením niektorej zo splátok ustanovenie § 565 OZ umožňuje veriteľovi pri splnení v Občianskom zákonníku uvedených predpokladov žiadať zaplatenie celej pohľadávky naraz. Veriteľ môže žiadať zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku toho, že nebola zaplatená niektorá splátka, ak to bolo medzi dlžníkom a veriteľom dohodnuté, resp. ak to bolo určené v rozhodnutí, za predpokladu kumulatívne splnených skutočností : 1/ ak sa dlžník dostal do omeškania so zaplatením niektorej zo splátok, 2/ veriteľ požiadal dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, 3/ veriteľ požiadal o zaplatenie celej pohľadávky najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej pohľadávky.

11. Podľa ustanovenia § 53 ods. 9 ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

12. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná (v pozícii dlžníka) v priebehu prvoinštančného konania vzniesla námietku premlčania (viď Zápisnica o pojednávaní zo dňa 01. 03. 2019, č.l. 129 spisu).

13. Pod premlčaním sa rozumie oslabenie práva, t.j. súdnu nevyhmáateľnosť práva, ktoré sa neuplatnilo v stanovenej lehote (premlčacej dobe) za podmienky, že dlžník vznesie námietku premlčania. Neuplatnením práva v premlčacej dobe sa teda právo oslabuje v tom zmysle, že jeho uplatnenie a vymáhanie prostredníctvom súdu je vylúčené, pokiaľ povinný subjekt vznesie námietku premlčania (čím zaniká nárok). Uplynutie premlčacej doby nemá vplyv na samotnú existenciu občiansko-právneho vzťahu a z neho vyplývajúceho subjektívneho práva, a preto dlžník kedykoľvek aj po uplynutí premlčacej doby svoj dlh dobrovoľne splniť. Či sa účinky premlčania prejavia v súdnom konaní, závisí od vôle samotného dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

14. Odvolací súd poukazuje na to, že ustanovenie § 101 OZ je úpravou všeobecnou (lex generalis) a ustanovenie § 103 OZ vo vzťahu k nemu je lex specialis, t. j. osobitnou úpravou, ktorá má pred aplikáciou všeobecnej úpravy prednosť.

15. Ak došlo zo strany veriteľa (právneho predchodcu žalobcu) k využitiu práva na zosplatenie platne (v súlade s § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ), premlčacia doba v zmysle ustanovenia § 103, druhej vety OZ začne plynúť odo dňa zročnosti tej splátky, pre ktorú k zosplateniu došlo, t.j. ktorá zosplatenie vyvolala.

16. Odvolací súd zhodne (s názorom prvoinštančného súdu) konštatuje, že v posudzovanej veci splátka splatná dňa 20. 06. 2014 vyvolala zosplatenie (viď Predžalobná upomienka právneho predchodcu žalobcu zo dňa 27. 08. 2014, č.l. 10 spisu), a teda trojročná premlčacia doba začala plynúť práve odo dňa zročnosti tejto splátky (§ 103, druhá veta OZ) a uplynula dňa 20. 06. 2017. Žaloba bola podaná na súd prvej inštancie dňa 17. 08. 2017, t. j. po márnom uplynutí premlčacej doby, pričom skutočnosť, že žalovaná po zosplatení zaplatila splátku, ktorá vyvolala zosplatenie celej pohľadávky, nemá vplyv na počiatok a plynutie premlčacej doby zosplatennej pohľadávky.

17. Pretože v posudzovanej veci došlo k uplynutiu všeobecnej premlčacej doby na uplatnenie práva, ktorý mal za následok zánik jeho súdnej vyhmáateľnosti, v dôsledku čoho nebolo možné premlčané právo žalobcovi priznať, preto prvoinštančný súd rozhodol vecne správne, keď žalobu žalobcu zamietol.

18. V súvislosti s odvolacími argumentmi žalobcu odvolací súd dodáva, že rozhodnutia všeobecných súdov SR (uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 17Co/228/2016-74, uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 9Co/44/2018-110 zo dňa 30. 04. 2018), na ktoré žalobca v odvolaní poukázal, nie sú rozhodnutiami súdnych autorít, ktoré by boli pre odvolací súd v zmysle ustanovenia § 193 CSP záväznými, ani nie sú považované za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017 do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 Civilného sporového poriadku treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986. (publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR pod č. 71/2018).

19. Ohľadne odvolacej námietky žalobcu týkajúcej sa splnenia podmienok pre vydanie rozsudku pre uznanie nároku (§ 282 CSP), odvolací poukazuje na to, že každý procesný úkon strany sa posudzuje predovšetkým s prihliadnutím na jeho obsah (Čl. 11 ods. 1 CSP). Uznanie nároku procesným úkonom žalovaného je účinné jedine vtedy, keď sa urobí vo vzťahu k súdu. Uznanie nároku voči súdu je možné uskutočniť vo všetkých procesných formách predpísaných zákonom pre podania strán, avšak

podstatný bude obsah tohto úkonu. K vyhláseniu rozsudku pre uznanie nároku môže dôjsť za splnenia kumulatívnych podmienok: 1/ na základe konkrétneho procesného prejavu žalovaného v konaní, z ktorého vyplýva, že uznáva nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť a 2/ žalobca navrhne vydanie rozsudku pre uznanie nároku.

20. Odvolací súd konštatuje, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky pre vydanie (vyhlásenie) rozsudku pre uznanie nároku, pretože z odporu žalovanej vyplýva bezvýhradný uznávací prejav, z ktorého je možné vyvodiť, že žalovaná uznáva žalobcom uplatnený nárok s príslušenstvom, keďže žalovaná v odpore uviedla jedine: „Uznávam časť uplatneného nároku navrhovateľa, nie však v celom rozsahu.“ Z odporu žalovanej totiž nie je zrejmé, aké nároky a v akej výške žalovaná uznáva. Pretože z okolností prípadu nie je možné bez pochyb vyvodiť, že zo strany žalovanej išlo o uznávací prejav, t.j. ku kvalifikovanému spôsobu uznania dlhu, resp. časti dlhu, súd prvej inštancie správne neakceptoval návrh žalobcu na vydanie rozsudku pre uznanie nároku a zároveň neboli splnené podmienky pre zmenu počiatku plynutia premlčacej doby vrátane zmeny dĺžky premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 110 ods. 1, 2 OZ.

21. Vzhľadom na uvedené odvolaciu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdiť vrátane závislého výroku o trovách konania (II. výrok), pretože okresný súd správne aplikoval zásadu úspechu v spore podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP.

22. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP, z ktorého vyplýva: „O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí“. Odvolací súd pri svojom rozhodovaní v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola úspešná žalovaná, ktorá si však žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnila a ani jej trovy odvolacieho konania nevznikli, preto odvolací súd rozhodol, že jej ich náhradu nepriznáva.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).